

Valggrundlag

”Resultater for medlemmerne - også på inklusions- og specialundervisningsområdet”

Anders Liltorp, genopstiller til Hovedstyrelsen

Inklusions- og specialundervisningsområdet er nødlidende. Det, medlemmerne leverer – på trods af utilstrækkelige rammer – er godt, men det er ikke nok. Der er efterhånden langt mellem de virkelig gode eksempler på velfungerende inklusion og specialundervisning. Det er ikke bare utilfredsstillende fagligt set - det er hjerteskrærende at være vidne til. Det sætter tusindvis af medlemmer under et massivt psykisk pres. Medlemmerne mærker desværre inklusionstanken på egen krop og sind og det er efter min mening én af hovedårsagerne til, at alt for mange dygtige medlemmer og gode familier vælger folkeskolen fra.

Problemerne på området er desværre blevet stadigt større. Andelen af elever, der har brug for specialundervisning, hjælp og støtte stiger. Flere børn får diagnoser, og det presser hele vores område. Fra PPR, specialskoler, gruppeordninger og den helt almindelige skole helt ud i den enkelte klasse. Ofte oplever medlemmerne strukturændringer, nedlægninger og sammenlægninger på specialområdet, nye måder at visitere på og pænt formulerede, men utilstrækkelige, inklusionsindsatser. Listen er uendelig lang. Der er bare ikke noget, der for alvor tager fat i problemets rod: At mulighederne for at sætte ind og hjælpe, inden problemerne vokser, ikke er tilstrækkelige. Resurserne og økonomien ikke hænger sammen.

Samtidig er inklusion blevet udtryk for stort set alt, hvad der kan være i til stede i en helt almindelig gruppe elever eller i en klasse: Sociale problemer, faglige problemer, familieproblemer osv. I virkeligheden er der behov for igen at have en mellemvej i lovgivningen, der sikrer, at alle elever kan få hjælp og støtte – også uden diagnoser.

Vi ved jo fra de eksempler, der er fra kommuner og skoler, der investerer i området og fastholder en høj kvalitet og specialisering, at det virker. Vi ved også, at det ikke er alle elever, der trives på den lokale folkeskole, men nogle har størst gavn af en folkeskole, der beskæftiger sig med specialundervisning, og som er indrettet efter de behov, eleverne der har. Specialskoler er også folkeskoler.

Jeg har været med til at sætte inklusions- og specialundervisningsområdet øverst på den politiske og fagpolitiske dagsorden. Det er først nu, at alvoren og virkeligheden ser ud til at være så grel, at der er vilje til politisk handling.

Danmarks Lærerforening skal byde ind med konkrete løsninger, hvor vi direkte eller indirekte tager et medansvar for at gå nye veje. Vi må byde ind med forslag til nye vejledninger, forslag til bekendtgørelser og gerne lovændringer, der genindfører og præciserer elevens retskrav på at få tilbudt støtte, hjælp og kvalificeret specialundervisning.

Jeg beder derfor medlemmerne give mig deres stemmer for at kunne arbejde videre i Hovedstyrelsen – også for en styrkelse af inklusions- og specialundervisningen.

